

Arrest

nr. 157 900 van 8 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2015.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 2 oktober 2015 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 16 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MAEYAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld.

De motieven luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: T.M.M.J.
(...)
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Doordat het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening houdt met de mogelijke stopzetting van de behandeling en de gevolgen daarvan op de medische problemen van de minderjarige zoon van verzoekende partij, T.B.J., met wie verzoekende partij een kerngezin vormt.

Terwijl de zoon van verzoekende partij aan een medische aandoening lijdt waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is.

Het is zo dat de zoon van verzoekende partij, T.B.J., lijdt aan een ernstige ontwikkelingsstoornis met belangrijke gedragsproblemen die zijn integratie op school extreem bemoeilijken. Opname in een gespecialiseerd pedo-psychiatrisch ziekenhuis is onafwendbaar en absoluut noodzakelijk.

J. wordt thans begeleid door pedopsychiater Professor Dr. A. W., verbonden aan het Universitair Ziekenhuis Saint-Luc te Leuven. De laatste maanden is de medische toestand van J. fors achteruit gegaan. Hij heeft nood aan een stabiele en voortdurende behandeling.

Het is duidelijk dat een correcte en nauwgezette behandeling en opvolging noodzakelijk is, zoniet zal de situatie van J. er enkel nog meer op achteruit gaan. Thans is een medische regularisatieprocedure voor J. lopende.

J. is amper 7 jaar oud en vormt een kerngezin met verzoekende partij, zijn vader.

Tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dat werd afgeleverd aan verzoekende partij zal er in de praktijk toe leiden dat het ganse gezin dient terug te keren aan het herkomstland.

Bij gedwongen terugkeer naar het herkomstland zal J. ongetwijfeld worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM gelet op het feit dat in Congo geen gespecialiseerde psychiatrische begeleiding voorhanden is.

Het EHRM oordeelt dat een verwijdering een schending van artikel 3 EVRM kan uitmaken wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM verplicht de verdragstaten de betroffen persoon dan niet naar dat land te verwijderen.

Om de ernstige en bewezen motieven te beoordelen moet men de te verwachten gevolgen van de verwijdering onderzoeken en hierbij rekening houden met de algemene situatie van dat land en met de specifieke situatie van de verzoeker. Bij de evaluatie van de algemene situatie in het land hecht het EHRM belang aan recente verslagen van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of aan regeringsbronnen. Eventuele slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur leidt op zich niet tot een schending van artikel 3 EVRM. Wanneer men enkel beschikt over algemene informatie moeten specifieke beweringen gestaafd worden met andere bewijselementen.

Dat in casu verzoekende partij voldoende bewijselementen naar voor brengt die betrekking hebben op zijn specifieke situatie, namelijk de medische stukken die eveneens werden voorgelegd in de thans lopende medische regularisatieprocedure.

Dat artikel 3 EVRM derhalve met zekerheid zal geschonden zijn wanneer verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen wordt om terug te keren naar het land van herkomst.

Immers heeft de tenuitvoerlegging van dit bevel als praktische implicatie dat ook alle andere gezinsleden van verzoekende partij dienen terug te keren naar het herkomstland. Overigens werd aan de echtgenote van verzoekende partij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en dit op 23.04.2015.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2. Verzoeker houdt voor dat het bestreden bevel geen rekening houdt met de mogelijke stopzetting van de behandeling en de gevolgen ervan op medische problemen van zijn minderjarige zoon met wie hij een kerngezin vormt. Hij stelt dat zijn zoon lijdt aan een medische aandoening waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is. Deze zoon lijdt aan een ernstige ontwikkelingsstoornis met belangrijke gedragsproblemen die zijn integratie op school extreem bemoeilijken. Opname in een gespecialiseerd pedo-psychiatrisch ziekenhuis is onafwendbaar en absoluut noodzakelijk. Verzoeker meent dat bij een gedwongen terugkeer zijn zoon ongetwijfeld zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM gelet op het feit dat in Congo geen gespecialiseerde psychiatrische behandeling voorhanden is. Verzoeker meent dat *in casu* voldoende bewijselementen naar voren werden gebracht die betrekking hebben op zijn specifieke situatie, met name de medische stukken die eveneens werden voorgelegd in de lopende medische regularisatieprocedure. Hij wijst erop dat een uitvoering van het bestreden bevel als praktische implicatie heeft dat ook alle andere gezinsleden naar het land van herkomst moeten terugkeren.

3.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM geenszins verband houdt met de eigen gezondheidssituatie van verzoeker, maar met de gezondheidssituatie van zijn minderjarige zoon. Voor deze minderjarige zoon werd op 29 april 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

3.4. De Raad benadrukt dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoeker om een begin van bewijs te leveren van ernstige en zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zijn minderjarige zoon bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In het bijzonder komt het verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen dat de actuele medische toestand van zijn minderjarige zoon dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn welke zich zouden verzetten tegen een uitwijzing.

Verzoeker houdt een summier betoog en verwijst in hoofdzaak naar de medische stukken die werden voorgelegd in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die volgens verzoeker voldoende bewijselementen zijn.

Deze aanvraag werd op 18 mei 2015 onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze onontvankelijkheidsbeslissing steunde op het medisch advies van 13 mei 2015 van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van deze beslissing. In het medische advies oordeelde de ambtenaar-geneesheer als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.04.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 26.03.2015 en de bijlage d.d. 23.02.2015 blijkt dat betrokkene een belangrijke ontwikkelingsachterstand heeft en tevens gedragsproblemen. Er kan in casu echter geen medische aandoening worden weerhouden laat staan een behandeling, de voorgeschreven antipsychotische medicatie lijkt mij hier dan ook niet op zijn plaats en wordt ook nergens verantwoord. Deze problematiek is voornamelijk pedagogisch en niet medisch en kadert als dusdanig niet binnen de 9ter-wetgeving.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december .1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grand van genoemd Artikel."

Het beroep dat tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd door de Raad verworpen op 8 december 2015 bij arrest nr. 157 896.

In het arrest nr. 157 896 oordeelde de Raad dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de voorgelegde medische stukken op onzorgvuldige wijze concludeerde dat de problematiek van de minderjarige zoon voornamelijk pedagogisch is en niet medisch is. Verder stelde de Raad vast dat niet werd aangetoond dat de ambtenaar-geneesheer niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

3.5. Met het summiere betoog en de loutere verwijzing naar de bewijselementen die werden voorgelegd in het kader van verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, blijft verzoeker, in het licht van onontvankelijkheidsbeslissing van 18 mei 2015 en het verwerpingsarrest nr. 157 896 van de Raad van 8 december 2015, in gebreke om het vooropgestelde bewijs te leveren van ernstige en zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zijn minderjarige zoon bij terugkeer naar het land van herkomst zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enige middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES